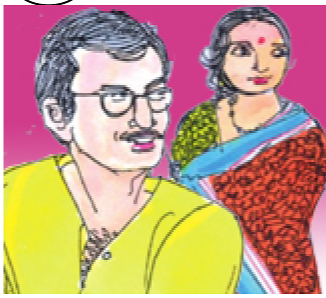

స్వాతి వాన కోసం

- పెబ్బిలి హైమావతి

(గత సంచిక తరువాయి)

కాలేజీ నుండి వచ్చిన రమ్య, శశికిరణ్ ను చూడడంతోనే ఆశ్చర్యపోయింది. "చిన్నన్నయ్యా ... ఎప్పుడు వచ్చావు?" అంటూ అతడిని చుట్టేసింది.

"ప్రశాంతికి వచ్చామురా ... నువ్వేంటి ఇలా అయిపోయావు?" అనడిగాడు బుగ్గలు లోపలికి పోయి ఎముకలు పైకి తేలి ఆరిపోయినట్లున్న చెల్లెలి వంక బాధగా చూస్తూ.

"ఇంట్లో బాగుంటే ఒంట్లో బాగుంటుంది కదన్నయ్యా! అమ్మకి అలా అయ్యాక మాకెవరికీ బాగులేదన్నయ్యా ... పెద్దన్నయ్య అయితే మరీ పాడయిపోయాడు" అంది రమ్య దిగులుగా,

"మీరంతా ఇలా నీరసపడిపోతే అమ్మ ఆరోగ్యం బాగుపడుతుందా రమ్యా? మనం ధైర్యంగా ఉండి, అమ్మకి ధైర్యం చెప్పాలి గానీ!" అన్నాడు శశికిరణ్ మందలింపుగా.

"ఏమో అన్నయ్యా, అమ్మని అలా చూస్తూంటే నాకు చాలా దిగులుగా ఉంది ... ఇంట్లో మృత్యువు పొంచి ఉందా అని భయం వుడుతోంది నాకు!" అంది రమ్య. ఆ చివరి మాటలు అంటూండగా రమ్య కళ్లనుండి జలజలా జారిపోయాయి కన్నీళ్లు చప్పున రమ్య నోరుమూసి దగ్గరకు లాక్కుని "భయపడకమ్మా ... అమ్మకేం కాదు!" అన్నాడు చెల్లెలి తల నిమురుతూ.

ఆ ఇంట్లో ఒక్కొక్కరినీ చూస్తూ ఉంటే అతడి గుండె నీరయిపోతోంది. వాళ్లని అలా చూడడంతోనే సుగుణ మనసు కూడా భారమయిపోయింది. అంతలోనే సర్దుకుంటూ, "ఏమిటి రమ్యా ఇది? ముఖం కడుక్కుని రా, కాఫీ తాగుదువు గానీ!" అంది మందలింపుగా,

వెంటనే రమ్య శశి నుండి విడివడి కళ్లు తుడుచుకుంటూ ఇంట్లోకి నడిచింది. ఆడపడుచు వెళ్లిన వంకే జాలిగా చూస్తూ ఉండిపోయింది సుగుణ.

ఇంతలో రవికిరణ్ బైక్ హారన్ మోగిస్తూ వచ్చాడు ఇంటికి. బైక్ సౌండ్ వింటూనే, "ఆ .... నాన్నొచ్చాడు, నాన్న!" అంటూ

చప్పట్లు కొడుతూ వీధిలోకి వరుగుతీసింది కావ్య.

"నా బంగారు తల్లి!" అంటూ కూతుర్ని ముద్దు పెట్టుకొని బైక్ మీద ఎక్కించుకుని వీధిలో ఒక రౌండు వేసి వచ్చాడు.

అదంతా ముచ్చటగా చూస్తూ వీధి వాకిల్లోనే నుంచున్నాడు శశి.

తమ్ముడ్ని చూసి నవ్వుతూ, "ఏరా ఎప్పుడు వచ్చావు?" అంటూ కూతుర్ని కిందకు దింపి, బండి స్టాండ్ వేసి లోవలికి వచ్చాడు.

రమ్య చెప్పినదాంట్లో ఏమీ అతిశయోక్తి లేదు అనుకున్నాడు చిక్కిపోయిన అన్నగార్ని చూడడంతోనే శశికిరణ్.

ఆప్యాయంగా తమ్ముడి చేయి అందుకొని కుశలప్రశ్నలు వేస్తూ లోపలికి నడిచాడు రవి. అతడు కాళ్లూ చేతులూ కడుక్కొని వచ్చేసరికి ముగ్గురికీ కాఫీలు తీసుకువచ్చింది సుగుణ. రమ్యకీ, రవికీ చెరో కప్పు ఇచ్చి, మూడోది శశికి ఇవ్వబోయింది.

"నాకెందుకు వదినా కాఫీ ... ఇందాకే కదా తాగాను" అన్నాడు శశికిరణ్.

"మరేం ఫర్వాలేదులే ... కొంచెమేగా తీసుకో!" అంది నుగుణ.

"సరే అయితే, ఇంత వద్దు గానీ, మరో కప్పు తీసుకురా. సగం నువ్వు కూడా తీసుకుందువుగానీ!" అన్నాడు శశికిరణ్.

"మొత్తానికి భలేవాడివే నువ్వు!" అని నవ్వుకుంటూ కప్పు తెచ్చేందుకు లోవలికి వెళ్లింది సుగుణ.

రామక్రిష్ణా బీచ్ ఎప్పటిలాగే ఎంతో కోలాహలంగా ఉంది పిల్లలు, పెద్దలు అనే తేడా లేకుండా అందరూ ఆ కడలి కెరటాల ముందు వసివార్రైపోయి కేరింతలు కొడుతున్నారు. లోకంలోని అందమూ, ఆనందమూ తమ స్వంతమేనన్నట్లుగా పిల్లలు ఆ సముద్రపు అలలతో పోటీపడుతూ ఉరకలు వేసే ఉత్సాహంతో వరుగులు తీస్తున్నారు.

జంటలు జంటలుగా, గుంపులు గుంపులుగా అక్కడికి వచ్చిన జనసందోహం ఆ సాగర సౌందర్యాన్ని తిలకించి పులకించిపోతున్నారు.

రామచంద్రా, భాస్కర్ బీచ్ ఒడ్డున కట్టిన గట్టు మీద కూర్చున్నారు. వచ్చేపోయే వాళ్లను చూస్తూ కొంచెంసేవు గడిపారు. ఇద్దరికీ మాట్లాడాలని ఉన్నా ఏదో సంకోచం వెనక్కి లాగుతోంది. ఐస్ క్రీం, మూరమసాలా బళ్లవాళ్లు గంటవాయిస్తూ గట్టుమీద కూర్చున్న వాళ్ల దృష్టిని ఆకర్షించాలనే ప్రయత్నం చేస్తున్నారు. అందులో భాగంగానే, "సార్ ఐస్ క్రీం కావాలా? మురీ మసాలా ఇమ్మంటారా?" అంటూ పలకరించసాగారు.

తమ్ముడికి ఇష్టమని రెండు మూరీమసాలాలు కట్టించి తాను ఒకటి తీసుకొని, భాస్కర్ కి ఒకటి ఇచ్చాడు రామచంద్ర.

మసాలా తింటూ, "చెప్పన్నయ్యా ... ఏదో మాట్లాడాలన్నావు కదా!" అన్నాడు భాస్కర్.

రోడ్డుకి అవతల వైపు ఉన్న ఎక్కిరాల క్రిష్ణమాచార్యగారి విగ్రహం వంక తదేకంగా చూస్తూ "అదేరా మీ వదిన ఆపరేషన్

గూర్చి " అంటూ ఆగాడు రామచంద్ర,

ఏమిటన్నట్లుగా అన్నగారి వంక చూశాడు భాస్కర్.

"బాచీ! నీదగ్గర దాచేదేముందిరా? డబ్బుకి చాలా ఇబ్బందిగా ఉంది. నా రిటైర్మెంట్ బెనిఫిట్స్ లోంచి నాన్నగారికి బాగులేనప్పుడు చాలా భాగాన్ని ఖర్చు పెట్టేశాను. మిగతాది ఈ సంవత్సరం రోజులుగా హాస్పటల్ బిల్లుకూ, మందులకూ ఖర్చయిపోయింది. ఆవరేషన్కి పదిలక్షల దాకా ఖర్చవుతుందంటున్నారు. నాదగ్గర రెండు లక్షలే మిగిలి ఉన్నాయి. రవి పర్సనల్ లోను పెట్టి మరో రెండు లక్షలు తెస్తానన్నాడు. మిగతాది నువ్వేమైనా సర్దగలవట్రా?" అన్నాడు రామచంద్ర తమ్ముడి వంక దీనంగా చూస్తూ.

"అదేమిటన్నయ్యా, అలా అంటావు, నీ అవసరం నాది కాదా? ఈ సంగతి మొన్న నేను ఫోన్‌లో అడిగినప్పుడే చెప్పాల్సింది నువ్వు!" అన్నాడు భాస్కర్ అభిమానంగా అన్నగారి వంక చూస్తూ.

"మొదట చెబ్దామనే అనుకున్నానురా. కానీ ఎందుకనో ఫోన్లో చెప్పలేకపోయాను. రవి మన ఇల్లు తాకట్టు పెట్టిగానీ, అమ్మిగానీ ఆపరేషన్ చేయిద్దామన్నాడు. కానీ ఇల్లు ఉమ్మడి ఆస్తి కదా ... ఎలా అమ్ముతాను? అందుకే ఇల్లు మొత్తం నీ పేరు రాసేద్దాం అనుకుంటున్నాను" అన్నాడు రామచంద్ర.

అన్నగారి మాటలు వింటూనే భాస్కర్ దెబ్బతిన్నట్లుగా చూస్తూ "ఏమిటన్నయ్యా, అలా మాట్లాడుతున్నావు? నేనంత పరాయివాడిని ఎప్పుడయ్యాను నీకు? ఇంట్లో నాకు వాటా ఉందనే మాట నేనుగానీ కమల గానీ ఎప్పుడైనా ఎత్తామా? ఇంతకాలం మీరే నా తల్లి దండ్రులు అనుకున్నాను. ఆడపిల్ల పుట్టింటికి వచ్చి వెళ్లినట్లుగా నేను బ్రతికినంత కాలం ఈ ఇంటికి వచ్చి పోతూ ఉండాలని ఆశవడుతున్నానే తప్ప ఇంటిలో వాటా గూర్చి నేనెప్పుడూ ఆలోచించలేదు. నేను ఆశించింది కేవలం మీ అందరి ప్రేమానురాగాలనే!

వదిన అనారోగ్యం గూర్చి తెలిసిన దగ్గర నుండీ నేనెంత తల్లడిల్లిపోతున్నానో నీకెలా చెప్పను? అసలు నేను మీపట్ల చాలా బాధ్యతారహితంగా ప్రవర్తించాను. నాన్నకి అంత జబ్బు చేసింది కదా కీమోథెరపీకి, మందులకు ఎంతో ఖర్చయి ఉంటుంది. నేను నాన్నకి జబ్బుగా ఉందని నువ్వు ఒంటరిగా అవస్థలు పడుతున్నావని ఆలోచించాను. ఆయన పోయినప్పుడు తట్టుకోలేక నిన్నూ, వదిననూ పట్టుకొని ఏడ్చానే గానీ, నాన్న జబ్బుకు చాలా ఖర్చయి ఉంటుంది, అంత డబ్బు అన్నయ్య ఎక్కడ నుండి తేగలడు? అని ఈ నిముషం వరకూ నేను ఆలోచించలేదు. నీ దగ్గరకు వస్తే నేను పిల్లాడ్ని అయిపోతానే తప్ప, ఒక బాధ్యత గల వ్యక్తిగా ఎన్నడూ ప్రవర్తించలేదు.

ఆరోజు నేను చేసిన పొరపాటూ, నా బాధ్యతా రాహిత్యమే ఈరోజు నీకిన్ని కష్టాలు తెచ్చిపెట్టిందన్నయ్యా ఇంతవరకూ

జరిగింది చాలు, ఇకపై ఈ సమస్యలన్నీ నాపై వేసి నువ్వు నిశ్చింతగా ఉండు!" అన్నాడు భాస్కర్ ఉద్వేగంగా.

"అదికాదురా బాచీ ఒకటి, రెండు రూపాయలు కాదు ఆరు లక్షలు ... అంత ఎమౌంట్" అంటున్న రామచంద్రని మధ్యలోనే ఆపేశాడు భాస్కర్.

"చాలన్నయ్యా ఇంకేమీ మాట్లాడకు. నా ఈ జీవితం మీరు పెట్టిన భిక్ష. ఇవ్వాళ నేనింత ఉన్నతమైన స్థాయిలో ఉన్నానంటే దానికి కారణం నువ్వా, వదినే కదా! నా ఉన్నతికి నీతో పాటు సమానంగా కష్టపడిన వదినకు ఏమిచ్చి ఋణం తీర్చుకోను? వదిన ఎప్పుడూ చెప్తూండేది కదా నేనే మీ పెద్దకొడుకునని పెద్దకొడుకు హోదాతోనే చెప్తున్నాను, ఆపరేషన్ సంగతి నాకు వదిలి పెట్టమని. రేపు రవితో చెప్పెయ్యి వాడిని లోన్ తీసుకోవద్దని ఇంకేం మాట్లాడినా నామీద ఒట్టే" అంటూ రామచంద్ర చేయి తీసి తన తలమీద పెట్టుకున్నాడు భాస్కర్.

" బాచీ, ఏంట్రా ఇది? "అంటూ ఆదుర్దాగా తమ్ముడి చేతులు పట్టుకున్నాడు రామచంద్ర,

" అదంతే. నామాటకు తిరుగులేదు! "అన్నాడు భాస్కర్.

తమ్ముడికి తనపై గల ప్రేమను చూసి రామచంద్ర మనసు ఆనందంతో నిండిపోయింది. మాటలు కూడదీసుకుంటూ" బాచీ, ఇన్నిరోజులుగా నేను పడుతున్న బాధంతా నీమాటల వలన చేత్తో తీసేసినట్లయిందిరా-ఎందుకురా ఇలా ఒట్టు పెట్టావు?" అంటున్న రామచంద్ర కళ్లు ఆనందమో, దుఖమో తెలియనట్లుగా వర్షించాయి. అది చూసి" ఏమిటన్నయ్యా, ఎందుకు బాధవడుతున్నావు. నాకు తెలియకుండానే నామాటలతో నిన్ను నొప్పించానా? "అన్నాడు భాస్కర్ ఆదుర్దాగా.

" లేదురా, నీమాటలు నాకెంతో బలాన్ని చేకూర్చాయి. నువ్వింకా నా చిటికెన వేలు పట్టుకొని ఈ బీచ్ రోడ్ల మీద నావెంట నడిచిన పసివాడిలాగే కనిపించావు ఇన్నాళ్లూ. రవితో పాటు నిన్నూ సమానంగానే భావించాను తప్ప మరోలా అనుకోలేదు. అందుకే ఏ బరువు, బాధ్యతలు నీకు పంచాలనుకోలేదు. ఇప్పుడు నీ బాధ చూశాక అనిపించింది, నేను తప్పు చేశానని అయితే కొంచెం గర్వంగా కూడా ఉంది. నా ఒడిలో కూర్చొని అ, ఆలు దిద్దిన వసివాడు ఈరోజు నా తప్పులను సవరించేంత పెద్దవాడయ్యాడని! "అన్నాడు రామచంద్ర అభిమానంగా తమ్ముడి వంక చూస్తూ,

“ అంతమాట అనకన్నయ్యా ... నేనెప్పుడూ నీ ముందు వసివాడిగానే ఉండిపోవాలని కోరుకుంటున్నాను" అన్నాడు భాస్కర్ ఆత్మీయంగా అన్నగారి వంక చూస్తూ.

" పద, చాలా టైమయింది. ఇంటి దగ్గర మనకోసం చూస్తూ ఉంటారు!" అంటూ లేచాడు రామచంద్ర.

"అవును, వెళదాం పద. ఈసరికి రవి కూడా ఇంటికి వచ్చి ఉంటాడు. వాడిని చూసి చాలా కాలమైంది!" అన్నాడు భాస్కర్ తాను కూడా లేస్తూ.

రామచంద్ర ఆటో కోసం చూస్తూ ఉండగా అతడి సెల్ మోగింది. తీసి చూశాడు ఎవరై ఉంటారా అని. హరిప్రసాద్ నెంబరు కనిపించడంతో టాక్ బటన్ నొక్కి "చెప్పు హరీ!" అన్నాడు రామచంద్ర.

"బావా, ఎక్కడున్నారు మీరు?" అనడిగాడు హరిప్రసాద్ అటునుండి.

"నేనూ బాచీ, బీచ్ లో ఉన్నాము. ఇప్పుడే ఇంటికి బయలుదేరుతున్నాము. ఏమిటి విషయం?" అనడిగాడు రామచంద్ర.

"బాచీ వచ్చాడా, బాగున్నాడా?" అని కొంచెం ఆగి, “ఏంలేదు బావా మీతో ఒక విషయం మాట్లాడుదామని!" అంటూ సంకోచంగా ఆగిపోయాడు హరిప్రసాద్.

అతడికి రామచంద్ర అంటే చిన్నప్పటి నుండి ఒకరకమైన బెరుకే. ఇంత పెద్దవాడైనా, ఆ బెరుకు ఏమాత్రం తగ్గలేదు అతడికి.

"చెప్పు, ఫర్వాలేదు!" అన్నాడు రామచంద్ర.

"మీరేమీ అనుకోనంటే ఒకమాట బావా ... అసలీ విషయం నేనే స్వయంగా వచ్చి మీతో మాట్లాడుదామనుకున్నాను. కానీ బ్యాంకులో పనివత్తిడి వలన కుదిరింది కాదు. అక్క ఆపరేషన్ కి డబ్బు ఏమైనా కావాలంటే చెప్పండి బావా నేను సర్దుతాను" అన్నాడు హరిప్రసాద్ మెల్లగా, అతడు బెదురుతూ అడిగిన తీరు చూసి నవ్వేశాడు రామచంద్ర.

"భలేవాడివే. ఆ మాట అడగడానికి అంత భయపడతావెందుకు? అయినా ఇప్పుడేమీ అవసరం లేదులే! బాచీ సర్దుతానన్నాడు" అన్నాడు రామచంద్ర.

"అదేమిటి బావా అలా అనేశారు. బాచీ దగ్గర తీసుకుంటారు గానీ, నా దగ్గర తీసుకోరా?" అన్నాడు నిష్టూరంగా హరిప్రసాద్.

"అదేంలేదోయ్. బాచీ, నువ్వు వేరు వేరని నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు. బాచీ ముందుగా ఇస్తాను అని అన్నాడు కనుక సరేనన్నాను. అంతే!" అన్నాడు రామచంద్ర నచ్చజెప్తున్నట్లుగా.

"ఏమో, నాకు మాత్రం ఏం బాగాలేదు బావా. మా అక్కకి నేనా మాత్రం చేయగూడదా?" అన్నాడు హరిప్రసాద్ నీరసపడిపోతూ.

"హరీ, నువ్వలాంటి శంకలేవీ మనసులో పెట్టుకోకు. ఇదిగో బాచీతో మాట్లాడుతావా?" అంటూ అతడి మనసును మళ్లించేందుకు ఫోన్ని భాస్కర్కి ఇచ్చాడు రామచంద్ర.

"హలో హరీ, ఎలా ఉన్నావు?" అంటూ అడిగాడు భాస్కర్

భాస్కర్ గొంతు వింటూనే హరిప్రసాద్ కి ఉత్సాహం వచ్చినట్లయింది. "నాకేం బాచీ, నేను బాగానే ఉన్నాను. నువ్వెలా

ఉన్నావు? మా చెల్లీ, శశీ బాగున్నారా?" అన్నాడు హరిప్రసాద్ ప్రశ్నల మీద ప్రశ్నలు గుప్పిస్తూ.

"అందరం బాగానే ఉన్నాం హరీ. రేపు ఒకసారి అటు రాగూడదూ? చూసి చాలా రోజులయింది" అన్నాడు భాస్కర్,

"అరే బాచీ, దగ్గరగా ఉంటేనేరా ఈ ప్రేమలన్నీ కురిపిస్తావు నువ్వు. వైజాగ్ దాటావా అన్నీ మర్చిపోతావు" అన్నాడు హరిప్రసాద్ నిష్టూరంగా.

"ఈ మాటలకేంలే బాబూ. నువ్వేమైనా తక్కువ తిన్నావా? ఇన్నాళ్లయింది ఒక్క ఫోన్ అయినా చేశావా నాకు?" అన్నాడు భాస్కర్.

"ఇక్కడి నుండి బెంగుళూరు వెళ్లింది నువ్వు. ఫోన్ చేయాల్సింది నువ్వు పైగా నింద ఒకటా నామీద?" అన్నాడు హరిప్రసాద్ నిలదీస్తున్నట్లుగా.

అలా మిత్రులిద్దరూ ఫోన్ లోనే నీది తప్పంటే, నీది తప్పని వాదించుకోసాగారు. రామచంద్ర ఫోన్ తీసుకొని "హరి, మీ ఇద్దరి తగువూ ఫోన్ లో తేలేది కాదుగానీ రేపు ఇంటికి వచ్చి తీరిగ్గా పోట్లాడు. నేను కూడా సరదాగా ఎంజాయ్ చేస్తాను మీరు పోట్లాడుకోగా చూసి చాన్నాళ్లయింది!" అంటూ నవ్వాడు.

బావగారి కంఠం విని తగ్గిపోతూ, "సరే బావా!" అంటూ ఫోన్ పెట్టేశాడు హరిప్రసాద్.

రామచంద్ర సెల్ ఆఫ్ చేసి జేబులో పెట్టుకున్నాడు. ఇంతలో ఆటో రావడంతో ఇద్దరూ ఎక్కి కూర్చున్నారు.

"అన్నయ్యా, ఇన్నేళ్లయినా హరి ఏం మారలేదు. ఇప్పటికీ నువ్వంటే అదే భయం!" అన్నాడు భాస్కర్ నవ్వుతూ.

రామచంద్ర నవ్వి ఊరుకున్నాడు జవాబేం చెప్పకుండా.

ఆ రాత్రి వడుకోబోయే ముందు తండ్రితో అన్నాడు శశికిరణ్. "డాడీ, పెద్దమ్మగారి ఆపరేషన్ గూర్చి అన్నయ్యా వాళ్లు చాలా వర్రీ అవుతున్నారు."

"పెదనాన్నగారు సాయంత్రం అంతా నాతో చెప్పారు"అన్నాడు భాస్కర్.

" చెప్పారా? ఏమన్నారు మీరు? "అనడిగాడు శశికిరణ్ ఆదుర్దాగా.

" ఏమంటానురా. మనీ మేటర్స్ విషయం మొత్తం నాకు వదిలెయ్యమన్నాను దానికి. బదులుగా ఈ ఇల్లు మొత్తం నాకు రాసిచ్చేస్తానన్నారు. నేను వద్దనీ, అది మీకే ఉండాలని గట్టిగా చెప్పాను "అన్నాడు భాస్కర్.

" మంచివని చేశారు డాడీ. నేనూ అన్నయ్యా ఫ్యూచర్ లో మీలా ఇంత అన్యోన్యంగా ఉండగలమంటారా? "అనడిగాడు శశికిరణ్ సందేహంగా తండ్రి వంక చూస్తూ,

" అదేం మాటరా! మాకంటే మీరు మరింత సన్నిహితంగా ఉంటారు. డోంట్ వర్రీ ఎబౌట్ ఇట్ " అన్నాడు భాస్కర్

మందహాసంతో.

" డాడీ, నా అకౌంట్ లో త్రీ లాక్స్ ఉన్నాయి కదా. అవి తీసిస్తాను. మిగతా ఎమౌంట్ మీరు ఎరేంజ్ చేయండి" అన్నాడు శశికిరణ్.

" ఏరా నాతో పోటీకి వస్తున్నావా? నేను మా అన్నయ్యకి చెప్పాను ఈ ఆపరేషన్ ఖర్చంతా" అన్నాడు భాస్కర్.

"మీతో నాకు పోటీ ఏమిటి డాడీ నా కష్టార్జితంలో కొంత పెద్దమ్మగారికి ఖర్చు పెడితే నా మనసుకు శాటిస్ ఫేక్షన్ గా ఉంటుంది" అన్నాడు శశి మెల్లగా.

కొడుకు అంతర్యం అర్ధమైన భాస్కర్ మనసు అర్థమయింది. "సరే, అలాగే చేద్దాము లేరా!" అంటూ కొడుకు భుజం తట్టాడు.

"డాడీ, రేపు ఉదయం మమ్మీకి ఫోన్ చేసి విషయం అంతా చెబుదాము. పావం తాను చాలా వర్రీగా ఉండి ఉంటుంది. వీలైతే ట్రైన్ టికెట్ కాన్సిల్ చేసుకొని ఫ్లైట్ లో వచ్చేయమందాం అక్కడి ఫంక్షన్ అయిన వెంటనే!" అన్నాడు శశికిరణ్.

"మీ మమ్మి వర్రీగా ఉంటుందా లేక తనకోసం నువ్వే బెంగపెట్టుకున్నావా? సరేలే, ఇది ఒకందుకు మంచిదే. అన్ని గంటలు పాపం మీ మమ్మీ ఒక్కతే ప్రయాణం చేయాలంటే చాలా బోర్ ఫీలవుతుంది. అలాగే చేద్దాం. చాలా టైమయింది, పడుకుందాం ఇక!" అన్నాడు భాస్కర్ నిద్రకి ఉపక్రమిస్తూ,

"సరే డాడీ, గుడ్ నైట్!" అంటూ దుప్పటి మీదకి లాక్కున్నాడు శశికిరణ్.

మర్నాడు రామచంద్రా, భాస్కర్ కలసి జానకిని హాస్పటల్ కి తీసుకువెళ్లారు. నార్మల్ చెకప్స్ అన్నీ అయిన తర్వాత "కండీషన్ అంతా బాగుంది కనుక మార్చి పదో తేదీన ఆపరేషన్ చేసేద్దాం ... ఈలోగా షుగర్, బి.వీ లెవెల్స్ నార్మల్ గా ఉండేలా చూసుకోండి" అన్నారు డాక్టర్.

హాస్పటల్ లో ఉన్నంత సేపూ జానకి ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఇంటికి వచ్చాక ఆపరేషన్ వద్దంటే వద్దని గొడవ చేసింది. ఎవరెంత చెప్పినా జానకి ఆపూట భోజనం చేయలేదు.

"ఇలా అయితే ఎలా జానకీ ... అసలే షుగర్ పేషెంటువి. ఇలా భోజనం మానేస్తే ఎంత ప్రమాదమో నీకు తెలియదా? ప్లీజ్, లేచి భోజనం చెయ్యి!" అన్నాడు రామచంద్ర.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments